

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

gratiarum actio auctoris ad Deum. 71

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER III.

Confessio & gratiarum actio auctoris pro
sui illuminatione. Cap. LXXI.

O Stupenda & admiranda bonitas Dei mei,
quam magna quaque innumera sunt in
me beneficia tua. Et quis ea corde vel ore
cogitare vel eloqui posset, quae mihi o aeterna &
immensa bonitas contulisti? Veruntamen con-
fiteor tibi domine Deus meus hoc, quod me am-
plius mouet, et vehementius accendit, quod vi-
delicet innotescere mihi fecisti, imo & misisti pe-
regrinum istum electum amicum tuum. Scio enim
domine, quod non displicet tibi, laudare ser-
uum tuum, sed maxime placet tibi extollere a-
micum tuum. Et reuera dignus est omni laude
peregrinus iste amicus tuus, per quem me ab er-
rore reuocasti, & beneficia tua mihi innotescere
fecisti. Oculos enim habebam, & non vidi lu-
cem tuam: aures, & non audiui vocem tuam:
manus, & non sensi nec operabar opera tua: pe-
des, et non sequebar vestigia tua, nec ambulabam
per viam mandatorum tuorum. Credebam qui-
dem esse te vnum Deum, quod & Iudaei & infide-
les multi credunt, sed intra me te existere longe
erat a credulitate mea. Credebam etiam in Chri-
stum Iesum filium tuum, sed Christi opera mi-
nime faciebam. Vana ergo erat fides ista. Cre-
debam denique quicquid sancta credit ac cele-
brat ecclesia tua, sed intra me eadem nequaquam
celebrabam, in quem tamen finem omnia foris
obseruantur. Et haec mihi per illuminatum hunc
peregrinum, perque gratiam tuam reuelasti,
& abstulisti squamas ab oculis meis, surdita-
tem ab auribus, obstinationem oris, pigritiam ma-
num,

MARGARITAE EVANG.

num, instabilitatem pedum meorum & incredulitatem cordis mei, ita vt iam cernere possim lumen tuum interioribus oculis spiritus mei, & audire vocem tuam interioribus auribus anime mee: qua nimirum voce tua Deus meus excitas me ad permanendum iugiter in te. ¶ Quid enim prodesset mihi, quod ab æterno fui increatus in memoria, intellectu & voluntate tua, quodque ad imaginem & similitudinem tuam me fecisti, mecumque te vnisti, quod me redemisti, quod te ipsum mihi in cibum reliquisti, quod me sic electum ex milibus ad hunc locū vocasti, & in corpore ac anima mihi prouidisti: quod denique toties me ad mensam tuam inuitasti, & similia alia multa, quæ numerari non possent, beneficia contulisti? Quid (inquam) prodesset mihi quod ab æterno in te extiti, si non per hūc amicū tuum me edocuisses, qualiter in te per sanctissima merita tua totus refluere debeam, teque seruare in memoria, intellectu & voluntate mea? Et quia in me manere vis, docuisti me qualiter & ego per eadem sanctissima merita tua in te vniri possim ac manere in præsentia tua, ad seruiendum, obediendumque tibi iugiter cum supernis spiritibus, & obsequendum in omni bono, licito & honesto cunctis hominibus propter te ipsum, & non ob amicitiam siue fauorem alicuius: itemque ad opem ferendum vnicuique hilariter, simpliciterque pro tui duntaxat amore. Et licet hoc sæpe ingrato ac peruerso animo accipiat, ne tamen propterea a bono opere cessarem, me docuisti, ad instar angelicorum spirituum, qui tam obsequiosi, simpliciterque obediētes existunt, vt folia de arboribus, si Deo placeret, libentissime colligere

LIBER III.

colligere vellent, talique promptitudine Deo omnipotenti, hominibus quoque tam malis, quam bonis inseruiunt. Et quantumlibet ingrati sint homines, ipsi nihilo minus in suo ministerio perseuerant. ¶ Insuper docuisti & instruxisti me lumen oculorum meorum domine Deus meus per hunc amicum tuum, quomodo vnus tecum effici spiritus, & in diuini amoris tui abyssum immergi debeam: vbi nimirum spiritus baptizatur, & in tuo spiritu libertate donatur. Quodque voluntas mea penitus in diuina voluntate tua mori debeat, ita vt nihil velle possim, nisi quod sit secundum diuinam voluntatem tuam, (quod videlicet est radix veræ charitatis) & sic ex spiritu tuo renasci, vt spiritus meus in diuino amore & libertate eleuetur supra omnes curas atque timores mortis, inferni, purgatorij & omnium quæ animæ vel corpori in tempore vel æternitate accidere possunt, prospera vel aduersa, mors siue vita, vt in omnibus in amorosa, pacifica ac iucunda libertate & spiritus paupertate permaneam, quatenus nihil in me præter amorẽ tuum viuat. Sicque sim pauper spiritu, mēte subleuatus, pacificus, mitis, humilis & obediens in anima: castus, dulcis, pacificus & amorose introuersus in corde: virtuosus ac honestus in corpore: quatenus omnia opera mea per tua opera nobilitentur. Sicque tuam sanctissimam humanitatem imitando, eidem conformis esse valeam, in eo videlicet quod mundus ac patiens corpore, obediens ac pacificus in anima, et liber ac pauper spiritu efficior permaneoque. ¶ Docuisti me præter ea suavissime domine Deus meus per hunc eundem amicum tuum, quomodo in vita spiritali

MARGARITAE EVANG.

tuam naturam meam comprimere, sensualitatem
 ac vitiosis inclinationibus mori, carnem spiritui
 subdere, & secundum nobilitatem & exigentiam
 spiritus viuere debeam, ne, quod absit, nomen
 spiritus inaniter geram, semperque introuerus
 esse & in portis Sion commorari, sapiusque in
 diuinæ essentiae originem inclinare, & ibidem
 cum summo bono, teipso videlicet, dulciter
 confabulari. Vbi nimirum me continue doces,
 qualiter in corde meo iugiter velut in fascicu-
 los collectum circumferre debeam, quicquid
 propter me fecisti, dimisisti, sustinisti & docu-
 isti: semperque transformatus esse, quantum
 humana sinit fragilitas, in imaginem sacrosan-
 ctæ humanitatis tuæ, portando iugiter in me
 subleuationem spiritus tui, sanctitatem animæ
 tuæ, puritatemque corporis tui: sicque sequi
 perfectissimum exemplar, & sanctitatem vir-
 tutum tuarum, & in meditatione amarissimæ
 passionis tuæ tempus meum fructuose expen-
 dere. ¶ Qualiter demum, quoties anima mea
 grauata est, te supplex orare debeam, ut ipsam
 teipso in venerabili sacramento reficere ac ci-
 bare velis, quatenus in te totus immutari va-
 leam, efficiarque per gratiam, quod minime
 sum per naturam, simque homo secundum cor-
 tuum. Quod denique agnoscere debeam, quam
 occulte & latenter vitia in me iaceant, & quo-
 nam loco radices suas miserint, in profundissi-
 mo scilicet naturæ meæ fundo. Quodque nihilo
 minus & tu ipse dominus Deus meus in altissi-
 mo, essentialissimo, purissimoque animæ meæ
 fundo existas, me semper adiuuare paratus, vitia
 cuncta euellere, & virtutes pro eis inserere. ¶ Hac

LIBER III.

Hæc itaque & plura alia mihi suauissime De
 us beneficia contulisti, & intus quidem per tei-
 psum, exterius autem per sæpe dictum amicum
 tuum me docuisti. Vnde tamen heu exiguum
 nimis fructum facio, nimisque ingratus per-
 maneo: quod quidem, o piissime Deus, per a-
 marissimam passionem tuam mihi vt indul-
 geas ac dimittas oro, faciasque vt cuncta be-
 neficia tua in me fructuosa existant, ne, quod
 absit, frustra me ea accepisse contingat. Ser-
 uus enim qui cognouit voluntatem domini sui,
 & non fecit secundum voluntatem eius, plagis
 vapulabit multis: & cui multum datum est,
 multum requiretur ab eo. Et ne forte, o bene-
 dicte Deus, margaritæ ante porcos sparsæ sint,
 per sanctissimæ humanitatis tuæ merita te ro-
 go, vt cuncta quæ me per amicum tuum docu-
 isti & instruxisti, in me & per me perficere di-
 gneris. Quia proh dolor me ipsum hoc tempo-
 re, prout æquum erat, minime aptaui. Et quia
 in me existis, ea omnia mecum simul & in me
 & per me opereris, faciasque vt hic amicus tu-
 us & omnes alij amici tui in hoc statu iugiter
 proficiant, diuque eos in gratia & dilectione tua
 conserva ad honorem & gloriam tuam, utilita-
 temque præsentium ac futurorum: quatenus per
 hanc interiorum nos ad principium nostrum
 deducentem semitam ambulare, &
 venam aquarum viuentium in
 tra nos sentire mereamur.
 Ad quod nos adiuua-
 re digneris piissime
 Deus noster.

Quomodo